

ברכת ראש הממשלה, מר לוי אשכול, לחזמורה הפילהרמונית

2.10.1967

אודה על האמת - כשאני צריך לברך על יובל של מוסד קיים, אני מרגיש את עיפי פחות טוב מאשר כשהכרכה היא על אכך פינה למוסד חדש. כמעט חמיד המציאות היא פחות ורודה מהחלום שקדם לה.

יתכן וחחזמורה הפילהרמונית היא יוצאה מכלל זה. המציאות שלה לא נפלה מחלומו של ברוניסלב הוברמן. היא הוכיחה את עצמה כגוף בעלת רמה מוסיקלית גבוהה ומתמדה, שככל שנה מ-31 שנות קיומה היא חוזרת ומהחדשה, משלבת כוחות חדשים לגופה והמידר רעננה.

לפני עשר שנים ישבנו כאולם זה וברכנו על הקטקן הנאה לו זכתה החזמורה, בו נשמעו צלילי הפסנתר של ארתור רוכינסטיין, צלילי הכינור של איזק שטרן והצ'לו של פול סורטלייה. היתה זו זכותו של פרידריך באן שנתן את הקנה הראשון לבנין זה.

ישראל רוקח המנוח לחם על הקפה החיכל, והממשלה, ואפילו
שר האוצר של אז, הכינו לחשיכות הענין - ונחננו מה שנדרש.
וזה היה הרבה! מוכן - רק לאחר ששר המשטחים דאז, פנחס
רוזן, שכנע אותם לכך. היום אנו רשאים לומר שהיתה זו
השקעה טובה, אולי מההשקעה הטובה ביותר שעשינו.

כמשך עשר השנים האחרונות נוכחנו ש"הן המקום,
והכית, על יושביו". החזמורת הכסיכה בנאמנות במשימתה
החלוצית - מתן הנאה מוסיקלית וחינוך מוסיקלי לחושבי
ישראל. ומאחר שאין בישראל כמעט מי שלא עובד עבודה
נוספת - מלאה גם החזמורת תפקיד נוסף. היא היתה
שגריר נאמן לזוה ישראל החדשה בעולם. אזכיר רק את
סיורה האחרון בארצות הכרית, בו הוכיחה לעולם כי אנו
מאצאי דוד המלך. גם הוא נלחם בפלישתאי. אבל הוא
היה גם נעים זמירות ישראל.

החזמורת מראה לעולם, ולעצמנו, כן נוסף מחייה
של ישראל, החלוצית, הבונה, המיישבת, המגינה, הלוחמת -
והמטפחת ערכי רוח. ועל-כך העמוד על הכרכה.

במה אברכך, החזמורה הפילהרמונית? - יהי רצון
והישגיך בעתיד עוד יעלו על הישגיך בעבר, בלי שתעלם
החלהבות היצירה של השנים הראשונות. יהי רצון ותמשיכי
להנך את הציבור - ולהנות אותו. שכל פעולתך תוסיף
להיות מתוך ענוה ואחריות לאותה גבירה אותה אתם משרתים
באמונה שלושים שנה ויותר - למוסיקה.

אבל למה אוסיף מילים? - ידברו הצלילים בעד

עצמם.